

Inburgeringscursus

Je gaat het pas zien als je het doorhebt. De uitspraak van Johan Cruijff schoot door mijn hoofd toen ik een paar weken de trotse eigenaar – of, leuker gezegd, hondenmoeder – van pup Freddie was. Zoals voor mij het criminele circuit, het schoolplein en de queer scene onbekend terrein zijn, ging ook de hondenwereld ooit aan mij voorbij.

Natuurlijk, ik zag op straat weleens een lopen, maar nu ik zelf eentje aan de lijn heb, gaat er een wereld voor me open. Een minimaatschappij waarin mensen elkaar trimsalontips geven, waarin geroddeld wordt over slechte opvoeding en continu ongevraagde adviezen gegeven worden. Een wereld ook met archetypes. Zoals de hondenmoeder die alles beter weet. Zalmolie is goed voor de vacht, gooi paardenvet door de brokken als-ie niet goed eet en koop vooral een snuffelkleed als hondenspel: allemaal tips van een buurtgenoot en medehondenmoeder.

Met haar teckel Bobby is ze nogal ingeburgerd op het hondenveldje, een afgezet stuk park waar honden vrij mogen rondlopen. Haar status laat ze graag doorschemeren door elke hond die aankomt met naam of koosnaam te begroeten. ‘Ha Luna! Hé, daar hebben we Teddie-boy! Ach, hoe is het nou met het pootje van Boris?’ Ook Loetje, bijnaam Berlusconi (‘Maakt veel lawaai, maar doet niks’, aldus de eigenaar), wordt dagelijks hartelijk verwelkomd. Als oermoeder heeft ze een speciale drinkfles voor honden bij zich, waaraan alle honden op warme dagen gulzig mogen lurken.

Niet alleen in het bos of op het veldje, ook wanneer ik met Freddie aangelijnd door de buurt wandel, kom ik geregeld dezelfde hondenouders tegen. Met niet altijd vrolijke verhalen. Zo heb je een stoere vrouw op – weer of geen weer – kaplaarzen en ‘moeder’ van Fiep. Haar eerste hondje, Dop, is een paar maanden geleden overreden door een vrachtauto, een drama waarvoor het baasje traumatherapie moest ondergaan; ze zag en hoorde het gebeuren.

Ook de apotheker is in rouw. Onder haar ogen werd haar hondje, een kleine terriër, tijdens een strandwandeling doodgebeten door een grotere variant. Dan hebben we nog de vrouw met grote hond én mond, die het terras terroriseert met haar loslopende *English sheepsdog*. De wolf in schaapskleren viel onlangs uit het niets Freddie aan (afgezien van een bebloed oor, liep het gelukkig goed af). Chihuahua Messi van om de hoek loopt ook altijd zonder riem, maar dat maakt toch iets minder indruk. Pitbull Frenkie – ‘Het is echt een goeierd’, aldus de eigenaar – zou dat beestje in één hap kunnen doorslikken. Gelukkig is Frenkie altijd kort aangelijnd.

Maar mijn favoriete stel is de vage, intellectuele vijftiger en zijn bruine labradoedel. De man had zijn hond eerst Zen genoemd, maar Zen bleek het meubilair te slopen en nergens anders te slapen dan in zijn baasjes bed. De pup kreeg daarom een toepasselijker naam: Nozem. Ook hier geldt: je gaat het pas zien als je het doorhebt.

Maud Beucker Andreae

→ Maud Beucker Andreae is journalist, woont in Amsterdam en heeft sinds de pandemie een nieuwe huisgenoot: dwergpoedel Fred (1). Poes Pom (3) woont al langer bij haar. Ze heeft een latrelatie. persoonlijk@fd.nl

De hondenwereld is een minimaatschappij waarin mensen elkaar trimsalontips geven en roddelen over slechte opvoeding